

„Saulės“ privati gimnazija

I G klasės mokinių kūrybinis darbas

**GIMINĖS ŽMOGUS,
KURIUO AŠ DIDŽIUOJUOSI**

Vilnius

2014 -2015 m.m.

Kaip kilo mintis rašyti apie garbius savo giminės žmones?

Šiais metais per literatūros pamokas skaitėme rašytojos realistės Julijos Beniuševičiūtės Žymantienės (Žemaitės) apsakymą „Marti“. Tai programinis kaimo tematikos kūrinys apie nesusiklosčiusius žmonių santykius. Regis, XXI amžiaus žmogui tokio tipo literatūra veikia kelia pagarbą, bet ne susidomėjimą. Rašytojos rašyta (turbūt vakarais smulkia rašysena brėžtos raidės prastos kokybės popieriuje) „Autobiografija“ atskleidžia tai, kad viskas, kas susiję su mumis, mūsų gimine, yra labai svarbu. Svarbu suvokti savo tautinę, vertybinę tapatybę. Svarbu gerbti savo kraujo giminę, jausti ryšį su jos žmonėmis. Ne mažiau svarbus ir kitas lietuvių autorius, romantizmo atstovas Antanas Baranauskas. Svarbus ne tik kaip poemos „Anykščių šilelis“ autorius. Svarbus savo autentiškai parašytu dienoraščiu, kuriame vos aštuoniolikos metų jaunuolis susikuria savo dvasinio gyvenimo taisykles. Gerai, kad tokio tipo knygelė išliko Literatūros ir tautosakos institute. Mūsų devintokų gyvenimo patirtis nėra turtinga, todėl labai svarbu semtis išminties iš protėvių, giminės, genties. Šie eksponuojami darbeliai yra bandymas papasakoti apie garbius giminės žmones. Galbūt kada nors galėtų tokie rašto darbai virsti apybraiža, metraščiu, romanu?

Mūsų siekiai:

- Parašyti rišlų tekstą apie giminės gerbiama žmogų
- Surinkti duomenų apie jį, paklausinėti kitų giminaičių
- Argumentuoti, kodėl pasirinktas būtent šis genties žmogus
 - Suburti grupę bendram darbui
 - Ugdyti savarankiškumą ir kūrybiškumą

Nepavydėtina dalia lietuvių tautos, gyvenančios šalia didesnių tautų – vokiečių, rusų, lenkų. Per tūkstantmetę Lietuvos istoriją, net XX amžiuje, godžių, grobikiškų kaimynų kojos trypė, kolonizavo Lietuvą – žudė, kalino, trėmė, prievartavo, persekiojo jos gyventojus. 1941 metų birželį per raudonųjų okupantų vykdytus trėmimus Sibire atsidūrė ir psichologijos mokslininkas, mano prosenelis – Jonas Pankauskas.

Jis gimė 1904 m. sausio 5 d. Kuliškių kaime, Kvėdarnos valsčiuje, Tauragės apskrityje. 1913 metais Jonas ėmė lankyti Kvėdarnos pradžios mokyklą, kurioje buvo mokoma rusų kalba. Bet kitais metais prasidėjo Pirmasis pasaulinis karas, ir greitai Kvėdarną užėmė vokiečiai. Karo laikotarpiu ta mokykla buvo uždaryta. Jis mokytis grįžo tik po šešerių metų. Peršokdamas klases. 1925 metais baigė Šiaulių gimnaziją ir tų pačių metų rudenį įstojo į Lietuvos universiteto Teologijos-filosofijos fakultetą. Studijavo filosofiją, psichologiją ir pedagogiką. Kartu klausė lietuvių literatūros ir lietuvių kalbos paskaitų. Būdamas studentas dar dirbo žurnalo „Židinys“ redaktoriumi (vyriausiasis redaktorius tuo laiku buvo V. Mykolaitis-Putinas). Studijuodamas susidomėjo eksperimentine psichologija. Vytauto Didžiojo universitetą baigė 1930 metais. Mano prosenelį traukė nauji psichologijos mokslo horizontai, todėl jis išvyko studijuoti į seniausią Europoje psichologijos institutą, kuris veikė prie Leipcigo universiteto. Čia jis klausė paskaitų, dalyvavo įvairiose pratybose bei instituto tyrimuose. Tuos eksperimentinius duomenis jis apibendrino disertacijoje „Izoliuotų ir ritmiškai susijusių laiko atkarpų palyginimas“. Disertaciją apgynęs, įgijo filosofijos daktaro laipsnį. 1934 metais Jonas grįžo į Lietuvą ir VDU pradėjo dirbti vyr. asistentu. Dėstė eksperimentinę psichologiją ir eksperimentinę pedagogiką. Vėliau parašė ir apgynė habilitacinį darbą „Tipo sąvoka naujojoje psichologijoje“. 1940 metais buvo paaukštintas – gavo docento mokslinį vardą ir pareigas.

1940 metais okupacinė sovietų valdžia Teologijos-filosofijos fakultetą uždarė ir mano prosenelis buvo iš pareigų atleistas. Tada jis ėmė dėstyti vokiečių kalbą Kauno politechnikume. Čekistai jo nepamiršo. 1941 m. jį su šeima ištremė į Barnaulą Sibire, o po metų išgabeno į Užpoliarę, prie Laptevų jūros. Tremtyje jam teko dirbti paprastu darbininku, statybos meistru, valgyklos vedėju, tiekimo viršininku anglių kasyklose, o kelerius paskutinius tremties metus teko dėstyti vokiečių kalbą vidurinėse mokyklose. 1956 metais grįžo į Lietuvą ir dirbo Kauno teritoriniame statybos trešte. Studijuodamas ir dėstydamas VDU, mano prosenelis aktyviai reiškėsi visuomeninėje veikloje. 1927-1928 metais buvo išrinktas studentų atstovybės pirmininku. Daug laiko atidavė ateitininkams. 1936-1938 metais buvo Ateitininkų sąjungos pirmininkas. 1938-1940 metais jis ėjo Katalikų veikimo centro vyriausiosios valdybos pirmininko pareigas. 1936 metais „Naujosios Romuvos“ žurnale buvo paskelbta šešiolikos žinomų mokslo ir kultūros žmonių deklaracija „Į organiškąsias valstybės kūrybą“. Deklaracijoje buvo pasisakoma prieš autoritarinį režimą Lietuvoje. Buvo viešai pareikšta, kad valdžioje turi būti atstovaujama visiems pozityviems visuomenės sluoksniams, kad valstybė turi būti tvarkoma pilietinės visuomenės pagrindu. Tarp deklaraciją pasirašiusių yra ir mano prosenelio Pankausko pavardė. Lietuvos valstybės ir lietuvių tautos reikalai nebuvo svetimi mano proseneliui. 1939 metų kovo mėnesį, kai hitlerininkai jėga atėmė iš Lietuvos Klaipėdą, įvairaus politinio spektro Lietuvos organizacijų vadovai, tarp jų ir KVC pirmininkas J. Pankauskas, paskelbė kreipimąsi „Lietuvos visuomenei!“, kuriame kvietė visus laikytis vienybės, rimties ir tvarkos.

Mano prosenelis priklausė Lietuvos elitui. Deja, jo gyvenimą, gabumus, talentą sužlugdė raudonieji okupantai. Dėl bolševikų represijų jis padarė mokslo ir visuomeninio gyvenimo srityse tik dalį to, ką galėjo padaryti. Tačiau ir tuo, ką spėjo nuveikti pirmosios nepriklausomybės metais, jis pelnė garbingą vietą Lietuvos mokslo ir visuomeninio gyvenimo istorijoje. Prosenelis - mano giminės žmogus, kuriuo aš labai didžiuojuosi. Džiaugiuosi, kad mano gyslomis teka jo kraujas. Jis nusipelnė Tėvynei daugybe žygdarbių. O man dar viskas prieš akis. Svarbiausia, kad turiu žmogų, į kurį galiu lygiuotis, juo didžiuotis. Tas žmogus - mano prosenelis Jonas Pankauskas.

-Kasparas Dapkus

Mano prosenelė nėra kažkuo ypatingas žmogus, bet, reikia pasakyti, turi didelę gyvenimo patirtį. Kitais metais jai sukaks 100 metų. Prosenelė man pasakojo įvairias istorijas, kaip jai sekėsi gyvenime. O aš norėčiau pasidalinti jos pasakojimais su kitais. Juk ne kiekvienas mūsų regėjo tiek istorijos vingių.

Tais neramiais laikais žmonės trėmė į Sibirą: Vorkutą, Igarką, Irkutską, Karagandą, Norilską... Tai buvo lageriai, kuriuose mano Prosenelė gyveno, kai buvo ištremta į Sibirą. Ji turėjo labai sunkiai dirbti. Lageriuose nebuvo nei patogių lovų, nei krosnies ar kokių nors šildymo priemonių šaltą žiemą. Už darbą prosenelė gaudavo 300 g duonos bei 3 rublius, kuriuos pasigrobėdavo savanaudžiai rusai. O žiemos ten būdavo daug šaltesnės, nei Lietuvoje: temperatūra nukrisdavo iki 40 laipsnių. Šiltų drabužių labai stigo.

Mano prosenelę ištremė dėl to, kad jinai buvo išsilavinusi. Kaip žinome, didžiausia Lietuvos žmonių tremtis įvyko 1948 m. gegužę. Prosenelė pasakojo, kad jinai buvo tarp tų nelaimėlių. Prosenelė sakė, kad Stalinui mirus, kančios palengvėjo, bet rusai elgėsi taip, kaip norėjo. Elgiasi taip, lyg visas pasaulis priklausytų jiems. Kartą Ona pasakojo, kad su daugeliu kitų tremtinių sugalvojo išsivirti dilgėlių sriubos, kad nors šiek tiek jėgų atgautų ir galėtų dirbti. Mano Prosenelės duktė (mano Močiutė) irgi buvo verčiama sunkiai dirbti. Daugiausia ji prakaitą liejo druskų kasyklose. Net po 8 valandas per dieną, be jokių pertraukų. Jinai klįjavo maišus druskai pilti su kitais lagerio vaikais. Močiutei buvo liepta per dieną suklijuoti 500 maišų, bet ji tepajėgdavo tik 210 maišų. O tvarka buvo tokia, kad, darbo neatlikę, negaudavo valgyti. Prosenelė kartu su Močiute vos kojas vilkdavo 10 kilometrų iki lagerio.

Grižusi iš tremties Prosenlė dirbu sunkius darbus, susipirko savo išparduotas žemes, išaugino mano Močiutę. Nors Prosenelė nėra ypatingas žmogus, bet aš myliu ją ir linkiu visko, kas geriausia. Man nesvarbu, kad jinai nėra garsus žmogus ar kažkuo ypatingas, bet aš ją didžiuojuosi. Tikiu, kad apie kiekvieną mūsų galima parašyti knygą.

-Dominykas Adulis

Niekada nesusimąsčiau, kad teks rašyti apie giminės žmogų, kuriuo aš didžiuojuosi. Aš iš viso nelabai domiuosi savo giminės medžiu. Bet atėjo diena, kai privalėjau pasigilinti į šią raizgį ir painią schemą. Taigi kiek padvejojęs, pasirinkau žmogų, kuris mane išties labai nustebino. Tai mano proprosenelis iš tėčio pusės - Pranciškus Maniušis.

1879 m. P.Maniušis 14 metų tapo našlaitis. Kadangi buvo vyriausias šeimoje, teko prižiūrėti bei išmaitinti dvi mažas sesutes. Tuo metu Rusijoje vyko žemės reforma. Vienas iš įtakingų reformatorių siūlė išdalinti po 3 valakus žemės žemdirbiams. Taip Pranciškus įgijo nedidelę dalelę žemės kaimo pakraštyje – smėlingoje ir nelabai derlingoje vietoje. Bet, būdamas darbštus, valingas, savaip talentingas, iki 1941 m. sugebėjo tapti pačiu stambiausiu kaimo ūkininku, turinčiu net 40 hektarų žemės. Atkūrus Lietuvai nepriklausomybę, savo dviejų galų gryčios vieną pusę skyrė mokyklėlei įrengti ir toje troboje apgyvendino mokytoją. Stulbinantis žmogaus universalumas - stalius, sodininkas, bitininkas, savo ūkyje sugebėjęs pastatyti grūdų malimo malūną, varomą arkliu. Šia konstrukcija negalėjo atsistebėti visas kaimas! Kartu su savo žmona Kamile Drobelyte išaugino 5 dukras (4 sūnūs mirė nuo tuo metu užgriuvusios pavojingos vaikams ligos - difterijos).

Galiu didžiuotis šiuo žmogumi, nes proprosenelis neišpuiko, stengėsi padėti likimo nuskriaustiems kaimo žmonėms. Lėšų skirdavo ir visuomenės projektams. Bažnyčioje, kurioje aš esu krikštytas (Vajasiškyje), dar iki šiol ant varpo iškaltas jo kaip rėmėjo vardas ir pavardė. Okupavus Lietuvą, 1941 m. birželio 14 d. pirmojo trėmimo pavyko išvengti, tačiau 1947 m. buvo išgabentas į Sibirą, į Krasnojarsko kraštą miško kirtimo darbams. Ištremtas buvo ne tik dėl to, kad buvo buožė, bet labiausiai todėl, kad trėmimo dokumentuose viena iš priežasčių nurodyta, jog rėmė partizanus maistu. 1957 metais, prabėgus 5 metams po SSRS diktatoriaus Stalino mirties, kartu su viena dukra Valerija (kitos nebuvo ištremtos), jos vyru ir 2 vaikaičiais sugrįžo į gimtąjį kaimą, tačiau savo trobesių nerado. Statinius sudegino lojalūs tarybų valdžiai tautiečiai, neatsargiai gamindami naminę degtinę. 78 metų Pranciškus dar tais pačiais metais sugebėjo pasistatyti nedidelį namuką, kuriame tepagyveno vienerius metelius. Tėvo rekonstruotoje sodyboje ir šiandien Pranciškaus Maniušio darbštumą primena jo gaminti baldai – raštuotos šėpos (senovinės spintos), margintos skrynios.

Tikrai galiu didžiuotis savo proprosenelio pasiekimais. Dabartinėje visuomenėje tokių žmonių mažai. Labai norėčiau užsispirti, užsibrėžti tikslą ir siekti jo taip, kaip Pranciškus Maniušis. Ko gero, jo darbštumui ir talentui neprilygtų niekas kitas, esantis mano tėvo sukurtame geneologiniame medyje. Ir aš tuo didžiuojuosi. Manau, pelnytai.

-Daumantas Tumėnas

Gyvenimas trumpas, tad reikia būti tvirtam ir valingam ir nebijoti rytojaus, nes kitaip nieko nepasieksi. Niekada nepamiršiu savo Prosenelės. Ji yra mano giminės medžio tvirčiausia šaka. Būtent ji išgyveno tai, kas ne visiems pavyko. Mano prosenelė buvo ištremta į Sibirą.

Viskas prasidėjo 1949 metų vasarį, kai vieną gūdžią naktį į langus pasibeldė kareiviai ir liepė per valandą susiruošti ir pasiimti tik vieną brangų daiktą. Prosenelė, būdama kaimo moteris, nepuolė neviltin, o greitai suruošė ir aprengė tris mažamečius vaikus. Vienas jų ir buvo mano senelis – vos 8 mėnesių kūdikėlis. Prosenelė pasiėmė siuvamąją mašiną. Deja, jos vyrą NKVD darbuotojai uždarė į kalėjimą, o pačią įgrūdo į traukinį ir ištremė į atšiaurų ir negailestingą Irkuską. Kadangi prosenelė buvo ne iš kelmo spirta, viename kelio ruože, kur buvo susitarusi su savo mama, išmetė mažylį (mano senelį) pro vagono langą ir paliko jį savo mamos globai. Tik po mėnesio vagonų sąstatas pasiekė Irkuską.

Ji dirbo alinantį darbą kartu su mažamečiais vaikais – turėjo pjauti rąstus ir plukdyti Angaros upe. Buvo šalta ir drėgna, nes miestas buvo įsikūręs prie Baikalo ežero ir Angaros upės. Prosenelė, kad išmaitintų vaikus, siuvo krikštynų drabužėlius bei sijonus moterims savo siuvamąja mašina. Toks gyvenimas truko aštuonerius metus, ir tik tada prosenelė su vaikais grįžo į išsvajotąją ir išsiilgtą Lietuvą. Deja, grįžusios mamos tada kiek paūgėjęs senelis nenorėjo pripažinti. Nepripažino nė brolio bei sesers, nes kai jie pagaliau susitiko, jam jau buvo aštuoneri metai. Laimei, vėliau viskas grįžo į senas vėžes...

Aš labai didžiuojuosi savo prosenele, nes ji patyrė baisių išgyvenimų, bet nepalūžo ir užaugino vaikus. Ji niekada nenustojo tikėti, kad pavyks grįžti į Lietuvą ir jos svajonei buvo lemta išsipildyti. Būtent prosenelė suformavo mane kaip asmenybę. Aš trokštu būti išmintinga, tikinti pasauliu ir Dievu ir stengiuosi pasinaudoti visomis galimybėmis siekdama tikslų. Noriu išmokti pasirinkti tai, kas gyvenime esmingiausia, galvoti ne tik apie šiandieną, bet ir apie rytojų, nes siekiu taip suformuoti savo vertybių pagrindą. Na, o svarbiausia, noriu visiems įrodyti, kad amžina ir tvirta meilė tėvynei yra ginklas, galimybė pakilti galingam skrydžiui.

-Otilija Ožalaitė

Žmogui reikia autoritetų, siekiamybės. Reikia į kažką lygiuotis. Aš didžiuojuosi savo gimine, o ypač tėčio pusbroliu, savo dėde Dariumi Kurliu.

Darius gimė Žagarėje, augo darnioje šeimoje. Jo tėvas buvo Žagarės žirgyno veterinarijos gydytojas. Dėdė Darius praleido savo visas vaikystės atostogas kartu su mano tėčiu. Jie susitikdavo vienas pas kitą – Žagarėje ar Skaudvilėje, kur gyveno mano tėtis. Jie kartu žvejodavo, grybaudavo, jodinėdavo žirgais, prasimanydavo įvairiausių žaidimų. Kai tėčio paklausiau, ar Darius yra jo pusbrolis, mano tėtis atsakė, kad Darius yra jam veikiausiai brolis. Kai paaugo, Darius su tėvais persikraustė į Marijampolę (tuometinį Kapsuką), nes jo tėtis gavo pasiūlymą tapti ten esančio Sūdavijos valstybinio žirgyno direktoriumi. Nuo tada mano tėtis su dėde susitikdavo jau nebe Žagarėje, o Kapsuke, taip pat ir Skaudvilėje. Vieną vasarą, kai dėdė viešėjo Skaudvilėje ir žvejojo su mano tėčiu, jam labai suskaudo šoną. Nugabenus į ligoninę, paaiškėjo, jog reikia atlikti sudėtingą operaciją. Tačiau tikimybė, kad operacija pavyks ir dėdė pasveiks, buvo labai menka. Ačiū Dievui, per stebuklą jis išgyveno. Nuo to laiko, kai jo kas paklausdavo, kuo norėtų būti užaugęs, jis visada atsakydavo, kad bus chirurgas ir gelbės žmonių gyvybes, nes jį taip pat išgelbėjo chirurgai.

Dabar jis gyvena Palangoje, yra fizinės medicinos ir reabilitacijos gydytojas (reabilitologas yra gydytojas, kuris rūpinasi žmonių sveikata ir reabilitacija po įvairių traumų ar operacijų). Sukūrė šeimą, turi žmoną ir tris dukras, kurios taip pat susijusios su medicina: vyriausioji dukra Monika studijuoja Kauno veterinarijos akademijoje, vidurinioji – Emilija – studijuoja mediciną Vytauto Didžiojo universitete, o jauniausioji – Jorė – dar tik mokosi ketvirtoje klasėje, bet taip pat svajoja užaugusi būti gydytoja.

Darių aš gerbiu ir juo didžiuojuosi. Jis yra labai šiltas žmogus, visada pasiruošęs padėti kitiems, turi humoro jausmą, su visais žmonėmis elgiasi tolerantiškai, niekada neišskaudins, visada paguos, supras, užjaus.

Tokių žmonių, manau, reta. Galbūt Jūs pasakysite, kad šioje istorijoje nieko neįprasto nėra. Bet kas gali būti gražiau už paprastą stebuklą? Stebuklą būti žmogumi, kuriuo kažkas žavisi, į kurį lygiuojasi, bando būti panašus.

-Gustė Dabulskytė

Visi mes gimstame savaip talentingi. Vieni savo talentą atranda ir jį tobulina visą gyvenimą, kiti jo dar ieško, tretį iššvaisto gabumus vėjais. Bet kas tas talentas? Talentas – tai gabumai, kurie mus išskiria iš kitų žmonių būrio. Tokių žmonių, kurie galbūt tampa pilka mase, neturinčia vertybių, idėjų, originalumo, išskirtinumo.

Mano giminės žmogus, kuriuo aš didžiuojuosi, buvo talentingas, nebijantis išsiskirti, būti savitas, unikalus. Tas žmogus – mano dėdė Vytautas. Nuo vaikystės Jis pasižymėjo meniniais gabumais. Jis mėgo piešti, tapyti pastatus, miestus, gatves, bet labiausiai kraštovaizdžius. Piešdavo tada, kai ateidavo įkvėpimas, netgi mokykloje per pamokas. Kadangi mokyklinės knygos buvo nuosavos, jos visą laiką nuo viršelio iki nugarėlės būdavo pripieštos, prirašinėtos įmantriais raštais, siluetais, piešiniais. Nepaisant to, Jis buvo pavyzdingas mokinys ir mokėsi penketais, todėl aštuonias klases baigė „Raudonu“ diplomu. Nors Jis jau iškeliavęs Anapilin, aš Jį negaliu pamiršti. Man dėdė primena paveikslai ant mano kambario sienų. Kai tik ryte pramerkiu akis ir pamatau vieną iš paveikslų, mane užplūsta šiluma. Atrodo, kad dėdė vis dar yra šiame pasaulyje ir piešia šiuos ypatingus meno kūrinis, o kai vaikštau mūsų šeimos namų labirintais, susidaro įspūdis, kad mane seka dėdės akys. Piešimo technikos, tapybos, grafikos, žmogaus profilio piešimo išmoko savarankiškai. Sunkiai plušdamas, skaičiuodamas modelių atstumus, brėždamas tikslias linijas, tobulino savo meistriškumą.

Aš Juo didžiuojuosi, nes Jis siekė užsibrėžto tikslo nepaisydamas sunkumų, mokėsi tik iš savo klaidų. Galbūt aš paveldėjau iš savo dėdės polinkį piešti, stebėti aplinką, įsiklausyti į pasaulio garsus, įsižiūrėti į vaizdus.

-Gabrielė Davidovičiūtė

Kiekvienas mūsų giminėje turime daug žmonių, kuriais didžiuojamės. Kiekvienam iš mūsų jų istorijos ir gyvenimai yra įdomūs. Ko gero, mes jais domimės ne veltui. Turbūt norime ne tik pelnyti tai, ką jie pasiekė, bet ir pranokti juos. Tam, kad žmogus tobulėtų, būtinas tikslas, tam tikras stimulas, tam tikra motyvacija. Man postūmis tobulėti yra prosenelis daktaras Jonas Bučas, kuris, nors ir mirė prieš man gimstant, tačiau vien savo buvimu įpareigojo mane būti atsakingą.

Jonas Bučas gimė 1900 m. Puodžiūnų kaime, Linkuvos valsčiuje. Jo tėvas, atidavęs 40 ha žemės vyriausiajam sūnui Juozui, Jonui skyrė pinigų mokslams. Tuo metu tėvų valioje buvo, kaip suplanuoti vaikų gyvenimą. Tad mano prosenelis baigė vidurinę mokyklą Kaune. Baigęs vidurinę, nuo 1919 iki 1921 m. buvo savanoris naujai paskelbtoje Lietuvos Respublikos kariuomenėje. Grįžęs iš tarnybos, studijavo ekonomiką Vilniaus universitete, o studijas baigė 1929 m. Vėliau dvejus metus studijavo Frankfurto prie Maino ir Londono universitetuose. Mat stažuotis užsienyje to meto Lietuvoje buvo įprastas dalykas. Vėliau (1931 iki 1940 m.) dėstė Kauno Vytauto Didžiojo universitete. Ten 1933 m. apgynė disertaciją ir tapo ekonomikos mokslų daktaru. Nuo 1940 m. dėstė Vilniaus universitete, o 1944 m. buvo paskirtas ekonomikos fakulteto dekanu. 1945 – 1947 m. jis tapo universiteto prorektoriumi, o 1948 m. paskirtas Vilniaus universiteto rektoriumi. Pareigas ėjo iki 1956 m. Per visą savo karjerą jis rašė straipsnius apie ekonomikos ūkio planavimą, mokesčius, pensijas, pašalpas. Svarbiausias jo darbas – 1935 m. išleistas „Mokesčių ekonominis pajėgumas“. Būdamas rektorius, nemažai prisidėjo prie universiteto restauracijos, net rūpinosi, kad būtų pastatyti VU mokslininkų namai. Mirė 1973 m. spalio 15 d. Vilniuje. Palaidotas Antakalnio kapinėse.

Galbūt paminėtos datos šykščiai byloja apie žmogaus gyvenimą. Juk kiekvieno žmogaus gyvenimas daug vertesnis nei biografiniai duomenys. Kartais pagalvoju, kad būtų įdomu sužinoti, kodėl mano prosenelis buvo toks drąsus, pilietiškas, atsakingas. Juk gyveno istorinių lūžių epochoje. Gal aš nebūsiu ekonomikos mokslų žinovas, bet tikrai norėčiau būti gerbiamas, orus, suvokiantis svarbiausias gyvenimo vertybes. Dažnai pamąstau, kad kasdienybės rutinoje painiojamės, esame nekantrūs, netolerantiški, nemokame dirbti, aukotis, galvoti ne tik apie save. Garbingiausi giminės žmonės primena, kad visada svarbi siekiamybė gyvenimą nugyventi prasmingai. Toks buvo mano prosenelis. Toks norėčiau būti ir aš.

-Algis Pošiūnas

Darbą atliko: 1G klasės mokiniai

